RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 92.890 van 31 januari 2001
in de zaken A. 66.804/XIV-335
A. 66.805/XIV-336.

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. DE GENDT,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Pothoekstraat 71

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien een eerste verzoekschrift dat XXX van Congolese nationaliteit, op 11 december 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 18 oktober 1995 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien een tweede verzoekschrift dat dezelfde verzoeker op 11 december 1995 heeft ingediend om vernietiging te vorderen van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, dat hem op 7 december 1995 ter kennis werd gebracht;

Gelet op het arrest nr. 61.584 van 10 september 1996 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 5 december 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 20 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 december 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. DE GENDT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de samenvoeging van de zaken.

Overwegende dat het bevel om het land te verlaten, dat in het tweede beroep wordt aangevochten, op verzoekers niet-erkenning als vluchteling steunt, welke beslissing het voorwerp van het eerste beroep uitmaakt; dat in het belang van een goede rechtsbede-

ling het dan ook wenselijk is beide zaken wegens hun verknochtheid samen te voegen;

2. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. XXX (*/* 24 april 1948), van Congolese nationaliteit, komt op 10 oktober 1992 in België aan en vraagt op 15 oktober 1992 de status van vluchteling aan.

2.2. Deze aanvraag wordt op 24 juli 1995 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

> "(...)
> Betrokkene, van Zaïrese nationaliteit, kwam op 10 oktober 1992 in België aan en vroeg op 15 oktober 1992 asiel aan. Hij werd op 8 december 1994 verhoord op de zetel van het Commissariaat-generaal in het kader van een onderzoek ten gronde.
> Betrokkene werkte einde jaren zestig als chauffeur voor M. Xavier Matanda. Na diens overlijden dook aanvrager onder daar hij aanwezig was bij de arrestatie van M. Matanda die leidde tot zijn dood. Begin 1975 keerde bij terug naar Kinshasa waar hij in 1979 medewerker werd van de "Mouvement National Congolais Lumumba (M.N.C.L.). In 1989 werd hij officieel lid en aangeduid als "chef de la propagande pour Bandundu". Op 21 december 1991 voerde hij samen met zijn neef propaganda te Bandunda. Hij werd gearresteerd en overgebracht naar de gevangenis van Massi Mammba (tot op vandaag heeft betrokkene geen nieuws van zijn neef). Op 3 januari 1992 zou betrokkene overgeplaatst worden naar een gevangenis te Kinshasa, tijdens het transport gebeurde er een ongeval, aanvrager werd zwaar gewond en ontwaakte in het ziekenhuis van het militaire kamp "CETA". Op 16 februari 1992 slaagde hij erin te ontsnappen door via zijn echtgenote een dokter om te kopen die hem hielp het kamp te ontvluchten. 's Anderendaags reisde hij naar Angola waar hij een aantal maanden verbleef. Door de strijd tussen MPLA en UNITA kon hij er niet langer blijven en op 10 augustus 1992 keerde hij terug naar Zaïre. Aangekomen bij zijn familie werd hij belaagd door familie-

leden van zijn (verdwenen) neef en dook onder te Mbinza. Daar vernam hij dat zijn vrouw en twee kinderen werden gearresteerd waarop hij besloot het land voorgoed te verlaten. Met de hulp van een "Garde Civil" slaagde hij erin, per vliegtuig, België te bereiken.

Niettegenstaande de Commissaris-generaal aanvankelijk besliste dat verder onderzoek noodzakelijk was, dient thans het volgende opgemerkt te worden.

Vooreerst is het zo dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal in het kader van zijn dringend beroep op 11 mei 1994 verklaarde in 1980 naar Kinshasa te zijn teruggekeerd terwijl hij voor het Commissariaat-generaal bij het onderzoek ten gronde stelde in 1975 naar Kinshasa te zijn teruggekeerd. In zijn vragenlijst dd. 30 oktober 1992 stelde hij in 1961 lid geworden te zijn van de M.N.C.L. terwijl hij later steeds verklaarde dat hij eind jaren tachtig lid werd.

Bovenstaande vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas wat betreft de gebeurtenissen vóór december 1991.

Verder is het zo dat betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 januari 1993 verklaarde dat de dokter die hem hielp ontsnappen Mbali heette, voor het Commissariaat-generaal in het kader van het dringend beroep sprak hij over "kapitein Lokombe" en tijdens het tweede verhoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde hij enkel de voornaam van de dokter te kennen ("José") en niet te weten of hij burger of militair was.

Bovenstaande vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas wat betreft zijn gevangenschap en ontsnapping.

Ook verklaarde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat op 6 oktober 1992 zijn vrouw en vier kinderen werden gearresteerd terwijl hij het later op twee kinderen hield.

Tenslotte verklaarde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn schoonbroer, Luitenant Makajabu, hem hielp het land te ontvluchten terwijl hij voor het Commissariaat-generaal bij het onderzoek ten gronde sprak over Boloka Maliba.

Bovenstaande vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van betrokkenes reisverhaal dat verder niet te controleren valt door het ontbreken van enig reisdocument. De door betrokkene aangebracht(e) documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te ontkrachten.

Uit wat voorafgaat kan niet worden besloten dat betrokkene zijn land verliet uit vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

(...).".

2.3. Verzoeker tekent tegen deze beslissing op 7 augustus 1995 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen .

2.4. Op 4 september 1995 beslist de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse kamer dit beroep, dat na inzage van het verzoekschrift "als kennelijk ongegrond overkomt", zelf als alleenrechtsprekend te behandelen.

2.5. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 9 oktober 1995.

Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord. Door zijn raadsman wordt een memorie neergelegd.

2.6. Op 18 oktober 1995 neemt de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer de in het eerste verzoekschrift aangevochten beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en dienvolgens de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redenge-ving :

> "Overwegende dat appellant kennis kon nemen van de weergave van de door hem ingeroepen feiten en middelen in de bestreden beslissing en de motieven waarom zijn vraag tot erkenning van zijn hoedanigheid als vluchteling niet kon worden ingewilligd;
> Overwegende dat appellant tegenover die beslissing stelt dat hij in 1975 naar Kinshasa is teruggekeerd, er actief werd bij het Mouvement National Congolais Lumumba hoewel hij daar pas eind van de tachtiger jaren lid van werd, in 1989 aangeduid werd als chef voor de propaganda voor Bandundu; dat hij door de militaire dokter José Lokombe werd verzorgd nadat hij slachtoffer werd van een ernstig ongeval dat hem overkwam op 3 januari 1992 wanneer hij, na aanhouding op 21 december 1991 wegens propaganda-activiteiten aldaar, overgebracht werd

naar een gevangenis in Kinshasha en bij welk ongeval zijn gehoor en gezicht ernstig werden getroffen;

Overwegende dat appellant dank zijn corruptie op 16 februari 1992 kon ontsnappen, naar Angola reisde waar hij zich veilig voelde maar er toch terug weg ging richting Zaïre op 10 augustus 1992 omwille van de inwendige spanningen aldaar tussen het MPLA en het UNITA, en, zonder iets te vertellen over wat hij daarop precies, op 6 oktober 1992 vernam dat zijn vrouw en twee van zijn kinderen werden gearresteerd, dat ten gevolge daarvan zijn schoonbroer luitenant Makajabu de nodige stappen en betalingen deed opdat hij het vliegtuig naar Zaventem kon nemen en wat hij ongehinderd kon doen omdat Boloko Malila (in het verzoekschrift dan weer Boloka Maliba geheten) van de garde civile voordien daartoe benaderd was geworden;

Overwegende dat appellant voorstelt om Tutwemoto Ismail, waarvan hij geen woonplaats opgeeft in zijn verzoek, te laten onderhoren als getuige, een man van wie reeds een geschreven verklaring gedateerd op 20 november 1992 in het dossier van het Commissariaat—generaal bevindt en waarin niet is vast te stellen dat deze getuige van enig element uit het feitenverhaal gebracht door appellant ooggetuige is geweest zodat een onderhoor van die getuige van geen enkel nut blijkt te kunnen zijn;

Overwegende dat het verder merkwaardig is vast te stellen dat appellant die tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde dat hij op 10 oktober 1992 Zaïre verlaten had om dezelfde dag in België toe te komen, zowel zijn reisweg als reisdatum oncontroleerbaar heeft helpen maken omdat hij er mee akkoord ging dat zijn, trouwens ook onbekend gelaten, begeleider de daarop betrekking hebbende stukken mocht bewaren hoewel deze daar verder niets ernstigs kon mee aanvangen,

Overwegende dat appellant er echter wel voor zorgde om zich eerst te Brussel op 13 oktober 1992 een lidkaart te doen afleveren van het Mouvement National Congolais (Lumumba), en waarop hij als zijn beroep magazijnier deed noteren, om zich daarna dan op 14 oktober 1992 te gaan aanbieden op het Commissariaat—generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zich de dag daarop 15 oktober 1992 dan vluchteling te verklaren;

Overwegende dat appellant stelt dat er hem bij een eventuele terugkeer nog geen verantwoord menselijk perspectief wordt geboden gelet op de verhouding tot leden van het M.N.C.L. en er aan herinnert dat hij einde van de jaren zestig werknemer was als chauffeur voor Xavier Matanda en na diens arrestatie waarbij hij aanwezig was, moest onderduiken, hoewel hij bij de arrestatie zelf in vrijheid werd gelaten;

Overwegende dat er uiteindelijk moet worden vastgesteld dat appellant niets toetsbaars heeft kunnen aanbrengen ter beoordeling van zijn verzoek tot erkenning hetgeen na meer dan drie jaar verblijf alhier dan ook niet anders kan of mag worden geïnterpreteerd dan dat appellant daartoe van in het begin af niet in staat was vooral omdat er niet kan worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat de stukken die hij na zijn aankomst alhier had kunnen voorleggen en waaruit minstens de gegevens van zijn reis hadden kunnen blijken, zijn verdwenen hetgeen zonder een medewerking daaraan van appellant als uitgesloten mag worden geacht zodat het verhaal dat appellant gebracht heeft als onvoldoende geloofwaardig moet worden geacht;

Overwegende dat ook na heronderzoek van de zaak moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds tot het passende besluit was gekomen omdat de door appellant gerelateerde feiten, in zover ze met de werkelijkheid overeenstemmen en rekening houdende met hetgeen over zijn land bekend is bij de Vaste Beroepscommissie, niet kunnen geïnterpreteerd worden als een bewijs dat appellant zich buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en de bescherming van dat land niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951,";

2.7. Op 7 december 1995 krijgt verzoeker het bevel het grondgebied van het Rijk uiterlijk op 6 januari 1996 te verlaten. Dit bevel, dat op zijn niet-erkenning als vluchteling steunt, wordt in het tweede verzoekschrift aangevochten.

3. <u>Over de gegrondheid van het eerste beroep (beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen</u>).

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel laat gelden dat de bestreden beslissing genomen is met schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 57/22 van de wet

van 15 december 1980, doordat op generlei wijze wordt verwezen naar de onontvankelijkheidscriteria vermeld in artikel 52 van de wet van 15 december 1980, en doordat de aangevochten beslissing niet voldoende is gemotiveerd, dat in de derde alinea na het woord "precies" blijkbaar iets werd vergeten, dat in de vierde alinea ten onrechte wordt gesteld dat geen woonplaats van de getuige werd opgegeven in het verzoekschrift terwijl de getuige bij het begin van de zitting aanwezig was en uit de verklaring dd. 20 november 1992 blijkt dat deze man de nationale voorzitter is van de M.N.C./L (Mouvement National Congolais - Lumumba), dat de getuigenis van deze man wel degelijk belangrijk was omdat hij het lidmaatschap van verzoeker en de houding in Zaïre tegenover deze oppositiepartij kon bevestigen, dat de zesde alinea een subjectieve beoordeling bevat, die geen motivering voor een weigering kan uitmaken, en dat het onduidelijk is wat de Vaste Beroepscommissie in de voorlaatste alinea met de woorden "niets toetsbaars" bedoelt;

3.1.2. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie in de bestreden beslissing niet over de ontvankelijkheid, maar over de gegrondheid van verzoekers aanvraag uitspraak deed; dat het door de Vaste Beroepscommissie beslecht geschil geen uitstaans heeft met artikel 52 van de wet van 15 december 1980, welke wetsbepaling de onontvankelijkheidscriteria bevat; dat het ontbreken van enkele woorden bij het samenvatten van verzoekers relaas niet van aard is de geldigheid van de bestreden beslissing aan te tasten; dat de Vaste Beroepscommissie het voorgesteld verhoor als getuige van TUTWEMOTO Ismail heeft afgewezen, niet omdat diens woonplaats niet gekend was -dit wordt enkel terloops vermeld- doch wel omdat dergelijk verhoor overbodig was : een geschreven verklaring van betrokkene bevond

zich reeds in het dossier en hij was geen ooggetuige van de door verzoeker ingeroepen feiten geweest; dat het de Raad van State niet toe komt de beoordeling van de Vaste Beroepscommissie aangaande het nut van een getuigenverhoor over te doen; dat het tijdstip waarop een partijlidkaart wordt afgeleverd (in casu in de dagen tussen de aankomst in het Rijk en het indienen van de asielaanvraag) er op kan wijzen dat dit stuk enkel werd gesolliciteerd in functie van een nakende asielaanvraag; dat uit het geheel van de motivering genoegzaam blijkt dat de Vaste Beroepscommissie, waar ze stelt dat "niets toetsbaars" werd aangebracht, bedoelt dat werd verzuimd een controleerbaar gegeven of stuk ter staving van het relaas voor te leggen; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel laat gelden dat de bestreden beslissing artikel 52 van de wet van 15 december 1980 schendt doordat op geen enkele wijze wordt aangetoond dat zijn aanvraag zou steunen op motieven vreemd aan het asiel, dat nergens wordt aangetoond dat de aanvraag bedrieglijk zou zijn en evenmin wordt bewezen dat de aanvraag een verband zou houden met de criteria bepaald in de Conventie van GENEVE;

3.2.2. Overwegende dat, zoals bij de bespreking van het eerste middel opgemerkt, de schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 in deze niet dienstig wordt aangevoerd; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert dat de gemachtigde bijzitter de rechten van verdediging heeft geschonden door te weigeren de getuigenis van T. I. toe te staan;

3.3.2. Overwegende dat artikel 57/21 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd door de wet van 14 juli 1987, als volgt luidt : "De Commissie kan getuigen

horen, die de eed afleggen in volgende termen : "Ik zweer in eer en geweten dat ik de gehele waarheid en niets dan de waarheid zal zeggen"; dat uit deze bepaling volgt dat de Vaste Beroepscommissie niet verplicht is om een gevorderd getuigenverhoor te gelasten; dat ze op onaantastbare wijze oordeelt over het nut en de opportuniteit van dergelijke onderzoeksmaatregel, maar indien erom wordt gevraagd alleen mag weigeren onder motivering van de redenen van die weigering; dat in het voorliggend geval de Vaste Beroepscommissie naar behoren heeft aangegeven waarom ze het gevorderd getuigenverhoor overbodig achtte; dat het derde middel niet gegrond is;

3.4.1. Overwegende dat verzoeker in een vierde middel betoogt dat ten onrechte niet werd ingegaan op het middel i.v.m. de onpartijdigheid van de rechter, dat hij in zijn memorie opwierp niet meer de indruk te hebben voor een onpartijdige rechter te staan, daar de gemachtigde rechter reeds in een beschikking oordeelde dat zijn beroep kennelijk ongegrond zou zijn en dezelfde rechter de zaak daarna behandelde;

3.4.2. Overwegende dat artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december 1980, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993, bepaalt : "Wanneer de voorzitter of de door hem gemachtigde bijzitter na inzage van het verzoekschrift, oordeelt dat het beroep onontvankelijk is of kennelijk ongegrond, kan hij het beroep zelf behandelen als alleenrechtsprekend lid (...)"; dat deze wetsbepaling er geen twijfel laat over bestaan dat het lid, dat over het ontvankelijk of kennelijk ongegrond karakter oordeelt, vervolgens zelf het beroep als alleenrechtsprekend lid kan behandelen; dat de overweging in de beschikking van 4 september 1995 van de bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer luidens welke "na inzage van het verzoekschrift tot beroep de indruk is kunnen ontstaan dat dit beroep overkomt als kennelijk ongegrond" niets meer was dan een voorlopige conclusie dat er volgens hem op zicht van

het beroepschrift een probleem inzake de gegrondheid van het beroep rees; dat deze beschikking derhalve geen werkelijk vooroordeel inhield; dat waar de Vaste Beroepscommissie de wet op het betwist punt juist heeft toegepast, de vraag of zij het voor haar in dit verband aangevoerd rechtsmiddel al dan niet heeft beantwoord, geen belang vertoont; dat het vierde middel niet ontvankelijk is wegens gemis aan belang;

4. Over de gegrondheid van het tweede beroep (bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten).

4.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat, eerste onderdeel, het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten er zich toe beperkt te verwijzen naar een beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, waarvan hij geen kennis heeft en bijgevolg de motivering niet kent, en doordat, tweede onderdeel, de summiere motivering van het bevel niet voldoet aan artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, dat enkel wordt verwezen naar de wettelijke bepalingen inzake de toegang en de verwijdering van vreemdelingen zonder melding te maken van de feitelijke toestand van verzoeker;

4.1.2.1. Overwegende dat, overeenkomstig het bepaalde in artikel 77 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de beslissing van de gemachtigde van de Minister verzoeker op 7 december 1995 ter kennis werd gebracht door afgifte van een zgn. bijlage 13 door de gemachtigde ambtenaar van de stad ANTWERPEN;

4.1.2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing volgende motivering bevat : "Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn (wet van 15 december 1980 - art. 7, alinea 1, 2**/**).

Werd niet erkend als vluchteling (K.B. van 8.10.1981 - art. 77)"; dat het bestreden bevel zodoende op afdoende wijze de feitelijke en juridische gronden bevat waarop het is gesteund, aangezien het enerzijds stelt dat verzoeker niet als vluchteling werd erkend -wat uit de negatieve beslissing van de Vaste Beroepscommissie volgt- en anderzijds bijgevolg terecht verwijst naar de artikelen 6 en 7 van de wet van 15 december 1980 en artikel 77 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, nu vaststaat dat verzoeker langer dan de overeenkomstig artikel 7 van die wet bepaalde termijn in het Rijk verblijft; dat het het eerste middel niet gegrond is;

4.2.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel laat gelden dat het bevel genomen is met schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 doordat nergens wordt aangetoond dat de aanvraag bedrieglijk zou zijn en evenmin wordt bewezen dat de aanvraag geen verband zou houden met de criteria bepaald in de Conventie van GENEVE;

4.2.2. Overwegende dat in de bestreden beslissing geen toepassing wordt gemaakt van artikel 52 van de wet van 15 december 1980; dat deze bepaling niet dienstig wordt ingeroepen door een vreemdeling die voor de duur van het onderzoek van zijn asielaanvraag tot het verblijf werd toegelaten maar wiens aanvraag uiteindelijk als zijnde ongegrond door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen werd afgewezen; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken nrs. A. 66.804/XIV-335 en A. 66.805/XIV-336 worden gevoegd.

Artikel 2.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig januari tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
M. MILOJKOWIC, toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **A. BEIRLAEN.**